

DE SACRAMENTIS
ECCLESIAE CHRISTI

QUIBVS B. THOMAE A QVINATIS

doctrina de sacramentis in tertia Summæ

theologicae parte,

EIVS QVAE S. THOMAE MEMENTO TRADITA,

à disputationum prolixitate brevitate memoria gratissimam reuocatur.

ADIVNCTIS SCHEMATA BVS, QVÆ METHODVM,

quam B. Thomas ad tractandam sacramentorum materia explicanda sequitur,

reminiscentibus oculos ponunt.

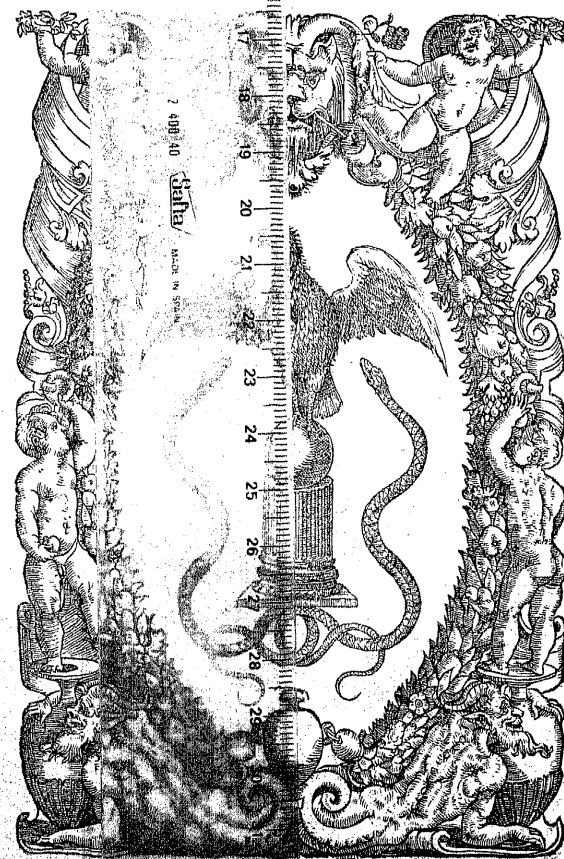
OPVS POST DILIGENTEM RECOGNITIONEM ATQVE

castigationem, & omnibus tam Catechisim, quam

studiosis vtilissimum.

VIRTVTE

ET FORTUNA

LVCEVNI

APVD GVLIELMVM ROVILLIVM

M D LXXXVIII

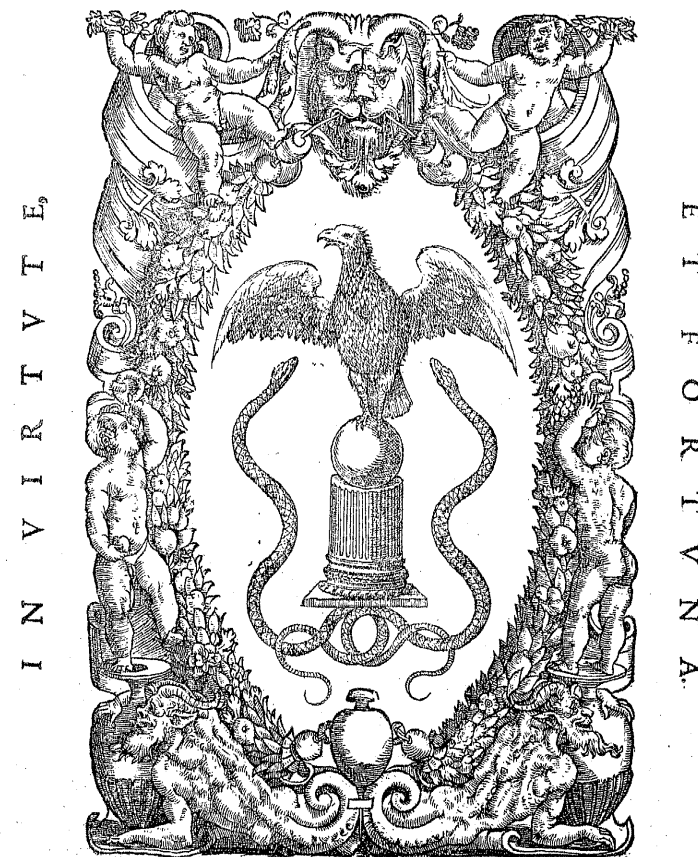
AVG. HVNNÆI
DE SACRAMENTIS
ECCLESIAE CHRISTI
AXIOMATA.

QVIBVS B. THOMÆ AQVINATIS
doctrina de iisdem Sacramentis in tertia Summæ
Theologicæ parte,

*EIVSQVÆ SVPPLEMENTO TRADITA,
à disputationum prolixitate ad summam breuitatem memoria, gratissimam reuocatur.*

ADIVNCTIS SCHEMATIBVS, QVÆ METHODVM,
quam B. Thomas ibidem in Sacramentorum materia explicanda sequitur,
breuiter ac dilucidè ob oculos ponunt.

OPVS POST DILIGENTEM RECOGNITIONEM ATQVE
castigationem, in lucem prodiens, & omnibus tam Catechisim, quàm
sacrae Theologiæ studiosis vtilissimum,

LVDVNI
APVD GVLIELMVM ROVILLIVM.
M. D. LXXXVIII.

3

REVERENDO IN CHRISTO PATRI D. IOANNI

Lindano Gertrudani Cœnobij apud Louanienses Abbati præstantissimo,

*Et viro, cum generis nobilitate, tum virtutis Et eruditionis laude
clarissimo, Augustinus Hunnaus S. P. D.*

V M ante annos decem in vestro Gertrudano cœnobio, amplissimè Præful, quartum Sententiarum librū, in quo de Sacramentis agitur, prælegerem, idēque argumētum ex Summa B. Thomæ Aquinatis tertia parte disputatē, inter alias commonitiones, frequenter meos discipulos ad locos communes Theologicos sibi comparandos (in quibus tanquam in commodis quibusdam & bene digestis scriniolis, quicquid apud vllum scriptorem memorabile & scitu dignum reperirent, ita disponere atque reponere possent, vt quocunq; in posterum tempore eius vtendi sese offerret occasio, paratum haberent) cohortari solebam: Illud adiiciens, si vniuersam Summa Theologica B. Thomæ Aquinatis doctrinam (quæ ipsa tota per locos communes, est digesta) summam & quàm paucissimis fieri posset axiomatibus (omnibus ex vtraque disputationis parte argumentis subtraçtis) comprehenderent, ita que comprehensam omni cura atque diligentia memoriæ mandare niterentur, vtilissimam eos nauaturos operam, vberissimūque sui laboris inde fructum percipienturos esse.

Ipse quoque, vt non modò verbis, sed etiam opere & exemplo, istius generis studij Theologici vtilitatē illis commendarem, cœpi ea, quæ B. Thomas in sua Summa de sacramentis, doctissimè quidem, sed admodum prolixè, disputat ad eum, quem iam dixi modum, contrahere: quem quidē conatum, licet frequenter grauisimis nec professionis Theologica occupationibus interruptum & intermissum, Deo tamen vires suppeditare, tandem ad opus perduxim: & ita perduxim, vt plerique amici nostri, idēque viri doctissimi, quod præstiterat sibi magno opere placere, & si in lucē ederet, fore vt hoc adminiculo, Theologiae studiosis adolescentibus, & laboris plurimum leuaretur, & vtilitatis non parum, tum propter rei commoditatem, tum etiam propter industria imitationem compararetur, allegerent.

Quorum iudicium, tum quod per se maximi apud me esset momenti, tum etiam quod idē ipsa experientia antea compertum haberem, non potui non probare atque sequi. Vehementer enim animum meum commouebat, quod plerisque ex meis discipulis magnos breui tempore in studio Theologico, hac, vt mihi persuadebam, studendi ratione progressus fecisse animaduerteterem, qui postea ad Baccalauræus gradum conscendentes, luculentum suæ eruditionis documentū publicè dederunt: inter quos non postremus erat dominus Adrianus Beaufortius tunc adolescens maximæ spei, nunc autem vir pietate singulari & disciplinæ monastica, tum in sua vita instituenda cultor diligentissimus, tum in aliorum formandis moribus grauisissimus (vt ex laudabili eius Prioratu, quo septimum iam fungitur annum, omnibus est notum) atque optimus præceptor.

Itaque maiorem publicæ vtilitatis, quàm nostri nominis, rationē habendā esse existimantes, passi sumus hanc, licet rudem adhuc, & parū pro argumenti dignitate, & nostri seculi excellenti eruditione, expolitā (neque enim nobis per cōtinuas & grauisimas quotidianæ professionis Theologicæ occupationes necessariū ad eā expoliendā tempus adhibere vacauit) lucubratiunculā in lucem ad communem studij Theologici vtilitatē ac facilitatem promouendā, exire.

Cum autem longo iam vsu, plurimisque doctorum hominū exemplis receptū videremus, vt eiusmodi teneri adhuc literati factus, quo publicæ lucis radius facilius ferre & aduersus obrectatorū iniurias tutiores esse possint, eximij alicuius, & auctoritatis dignitatisque spectatē viri patrocinio atque tutelæ cōmendantur, eique dedecentur, tā vtilitatem, & tanto doctissimorum hominum vsu receptam celebratamque consuetudinem, nequaquā negligendam duximus.

Itaque cum multum diūque apud nos cogitantes, istorū tertiæ partis Summæ B. Thomæ axiomatum nunc primum prodeuntium in lucē patronū atque protectorē, cui & grata essent, & cuius auctoritate, nominisque splendore candidis lectoribus cōmendatiora, & ab inuidorū maledicorūque obrectationibus tutiora redderētur quærerem, tamen si nō pauci tales nobis occurrerent, qui tibi cōreuerende Præful, hac in parte præferendus videret, occurrebat nemo.

Monebat enim me non parum, quod ex vniuerso Gertrudanorum conuentu, in quo complures pietate, doctrina & gubernandi dexteritate præstantes viros esse omnibus palam est, te propter summa tua in Gertrudani cœnobium merita, maximamque tui Prioratus, quo idē cœnobium per decē totos annos rectè sapienterque administrasti, laudem, cæteris postpositis, Abbatē electum & confirmatum, Regia Maiestate electionem comprobante viderem.

Quocirca & meum & honorum omnium commune gaudium (quod licet multi apud vos eodē honore digni fuerint, tibi tamen vt dignissimo & maximè omnium idoneo hic honor sit delatus) mea voce testandum, omnibusque, quibus hunc honorem & gratum & felicem accidisse arbitrabar, arrepta istius libelli sub tuo nomine diuulgandi occasione, gratulandum putauim.

Vestro igitur in primis Gertrudano cœnobio gratulor, quod D. Philippo Hosdenio piæ memoriæ Abbate laudatissimo (cuius laudes ab omnibus omnium ordinum hominibus certatim celebrantur, & celebratu dignissimæ sunt) orbatum, nunc ad suum dolorem leniendum, talem Abbatem, qui D. Philippi Hosdenij virtutem atque laudem vel superaturus, vel certè æquaturus speretur, sit nactum.

Toti quoque nostræ Gertrudanæ parœciæ gratulor, quod eum nacta sit superiorem pastorem, qui Huluordiensium pastoratu per sex annos rectè laudabiliterque administrando, maxima dedit suæ in parœcia gubernanda dexteritatis, atque prudentiæ documenta.

Pauperibus quoque & calamitosis omnibus est cur gratulari debeam: horum enim te benignum parentem atque patronum fore, in eorūque ærumnis & calamitalibus consolandis atque subleuandis domini Philippi Hosdenij antecessoris tui (qui hac ex re & apud Deum & apud homines summam consecutus est laudem) vestigia secuturum esse, me aliisque parœciæ optimatibus quum tibi hunc gratularem honorem, & vt felix faustisque parœciæ, totique Christianæ reipublicæ esset precaremur, presentibus & audientibus, spopondisti.

Huc accedebat, quod hoc opusculum in vestro cœnobio primum, dum idem argumentum apud vos disputarem, esset meditatū, & quod vestri cœnobij religiosi adolescentibus, pastoratu aliquādo functuris, vtilissimū fore videretur.

Cupiebam denique nostræ amicitia iam inde à tua pueritia, dum ante annos triginta prima Grammatices rudimenta in florentissimo apud Louanienses Castrensi gymnasio me præceptore vnā cum domino Carolo fratre tuo, nunc Parcensi Abbate præstantissimo disceres, inchoatæ, & ab eo tempore semper continuatæ, manifestum sempiternūque extare monumentum.

Has ergo aliasque ob causas plurimas, quas studio breuitatis prætereo, istam tibi dicam, ornatisime Præful, lucubratiunculam, (perexiguam quidem, si in ea quod nostrum est, tantummodo spectetur: amplissimam verò & longè maximam, si doctrina in ea inclusa, quam à B. Thoma sumus mutuati, pretiosissimus incomparabilisque thesaurus consideretur) & certè ab animo, tum vestra, tum vniuersi vestri cœnobij dignitatis, laudis atque vtilitatis studiofissi-

fimo profectam, pro tui pectoris mihi à tot annis probè perspecti candore, ac consueta & ab omnibus prædicata humanitate, æqui bonique consulere, meque inter sincerissimos eius honoris, qui tibi paucis ab hinc diebus, diuina prouidentia ita disponente, tuisque me ritus suffragantibus obligit, fautores habere digneris.

Deus Opt. Max. sua gratia in te largiter effundenda faxit, vt maximæ præclarissimæque omnium bonorum de te expectationi, tum sapientie Gertrudani cœnobij moderacione, tum religiosa & sancta institutione vitæ, vniuersique tui muneris laudabili functione cumulatè satisfacias. Vale Dat. Louanij Anno Domini M. D. L. X. I. X. Kalendis Octobribus.

TYPOGRAPHVS CANDIDO LECTORI S. D.

VANDQVIDEM ita natura comparatum est humanū ingenium, beneuole lector, vt de rebus nouis & superficie tenus ac nomine tantū sibi cognitū, neque æquam existimationem, & qualem eiusmodi res merentur, concipere, neque veram & cordato viro dignam de iis sententiam ferre queat: non inutile, neque ingratum tibi fore sum arbitratus, si istius libelli ex nostra officina, doctissimo Theologo, & ordinario atque Regio sententiarum Theologicarum apud Louanienfes professore D. Augustino Hunnæo auctore, nunc primū in lucem prodeuntis, commoda aliquot, ex multis, prolixitatis vitandæ causa omisis, breuiter hic commemorarem, ad quæ respiciens, & prudentius tuum de ipso libello iudicium moderari, & eius vsu statim ab initio conspecto, quam vtilitatem omnibus pietatis studiosis sit allaturus, facilius statuerè posses.

Vt igitur ad tem veniam, Theologicæ disciplinæ partem vnā, eamque vel præcipuam, & Sacerdotibus, omnibusque pietatis Christianæ studiosis, cognitu maximè necessariam, in doctrina ad Sacramenta pertinate positam esse, nemo est, (vt mea quidem fert opinio) qui non fateatur.

Hanc partem ita breuiter atque dilucidè, & (si nudam tantum veritatis cognitionem requiras) ita plenè atque perfectè, talisque ordine, hic libellus complectitur, vt nullum neque compendium, neque aliud quodquam scripti genus, vnde istius Theologiæ partis noticiam facilius & vberius, cum pari breuitate, Christianæ pietatis studiosus discere possit, extrare putem.

Itaque vt claritatis, doctrinæ vtilitatis, concinnæque dispositionis nomine omnibus Theologiæ studiosis est vtilissimus: ita & breuitatis causa (quippe in quo omni probationum, obiectionum, dissolutionum, & aliorum cuiuslibet generis non necessariorum verborum prolixitate amputata, pura & nuda B. Thomæ de Sacramentis sententia atque doctrina fideliter exponitur) illorum vsibus, qui vauis distenti negotiis, exiguum temporis portionem, huic studio impertiri possunt, cum longè accommodatissimum esse, vel me tacente res ipsa loquitur.

2 Deinde quod parui faciendum non est, locos communes de Sacramentis ordine conuenientissimo digestos, ad quos quicquid apud alios Ecclesiasticos scriptores de hac eadem materia scitu dignum, & memorabile notaueris, facillimè, & cum maxima tuorum studiorum vtilitate atque promotione referre queas, hic libellus subministrat.

3 Ista quoque huius libelli neque parua, neque contemnenda commoditas nobis videtur, quod quæ vel apud B. Thomam, vel apud quemuis alium orthodoxum scriptorem, fusè de Sacramentis differrentem, Christianæ pietatis studiosus legerit, ea hic breuiter & summatim repetere, illorumque memoriam renouare, atque confirmare possit.

4 Neque ad discendum tantummodo, verum etiam ad docendum atque disputantium vtilitatem accommodatus est hic libellus.

Quam enim & à docentibus in auctore quem prælegendum sumunt & disputantibus in thesibus, quas defendendas suscipiunt, non verborum prolixitas, sed rerum sententiarumque vbertas, non rationum moles & argumentationum ambages, sed distinctæ, claræ atque certæ de rebus singulis assertiones quarantur, non potest (mea quidem sententia) non vtilissimus ipis esse is liber, in quo de omnibus difficultatibus, in Sacramentorum doctrinam incidentibus quid B. Thomas, summæ in Ecclesia catholica auctoritatis doctor, senserit, memoriæque prodiderit, paucissimis atque breuissimis Axiomatibus, & verbis clarissimis, appositissimis, minimèque barbaris, fideliter est comprehensum.

Cætera huius libelli commoda, licet neque pauca, neque parua sint, prætermittenda tamen duxi, tum quod te, ipso libello legendo eorum fructum decerpere porius quam meis verbis fidem adhibendo, magnificam de ipso libello opinionem concipere vellem, tum etiam ne diffusè & accuratè, ea quæ minimo negotio cognosci possunt persequendo, vel tuæ diligentia vel iudicio tuo diffidere videar.

Vale, & nostros in iuuanda re literaria, catholicæque Religionis doctrina pro nostra virili portione propaganda pios conatus, ac maximos incredibilisque labores & sumptus, tuo saltem fauore atque beneuolentia proficere.

AVGV.

AVGVSTINI HVNNÆI DE SACRAMENTIS AXIOMATA.

Vniuersam B. Thomæ Aquinatis in tertia suæ Summæ parte, de septem Ecclesiæ Sacramentis doctrinam, in nonaginta nouem locos communes distributam, breuiter & dilucidè complectentia.

ADIECTIS

In versiculorum intervallis, & ad marginem numeris sibi mutuo respondentibus, qui quoto cuiusque quæstionis articulo idem apud Thomam dicatur, ostendunt.

DE SACRAMENTIS IN GENERE.

Table with 2 columns: De Sacramētis in genere hæc apud Thomam, & in sequētib. axiomatib. explicantur. and Sacramētū in genere natura & propria ratio. Quæstione 60. Includes sub-headers like Necesitas, Effectus, Causa, etc.

AXIOMA I.

Sacramentum est rei 2. factæ, quæ homini sanctitatis rem affert, 4. sensui expositum 1. signum, 3. quod & Christi memoriam renouat, & futuræ beatitudinis gloriam prænuntiat 5. Atqui vt in singulis Sacramentis, certæ & definitæ res significantes, materiæ loco sunt adhibendæ, 6. 7. ita certa definitaque verba, quæ formæ locum teneant, istis rebus accedere debent, 8. neque illis quicquam addere aut subtrahere licet, per quod legitimæ formæ sensus euertatur.

AXIOMA II.

2. Durante quidem innocentia statu, nullis vel ad sanandam, vel ad perficiendam suam naturam egebat homo Sacramentis. At post illum optabilem statum culpa primi parentis amissum, sacramenta hominibus necessaria esse cœperunt, 3. iis quidem qui Christi aduentum antecesserunt, ad suam de Christo nascituro & passuro fidem proficiendam: 4. iis verò qui postea fuerunt vel erunt, ad suam de Christo iam nato & passo fidem testificandam, & 1. vtriusque ad æternam animi salutem consequendam.

AXIOMA III.

1. Nouæ legis Sacramenta, non quidem vt causæ principales, sed vt instrumenta diuinæ misericordia, 4. vna ex Christi 5. passione accepta, gratiæ talem conferunt, 2. per quam vltra dona, & virtutes, quoddam diuinum auxilium, ad facilius Sacramenti finem consequendum accedit: Vnde perspicuum est, 3. gratiam in sacramento, vt rem in suo signo, & vt effectum in instrumento, contineri. 6. Cæterum veteris legis Sacramenta salutaris quidem fidei in Christum symbola quædam erant, at gratia conferendæ nullam vim nullamque efficacitarem penitus habebant.

AXIOMA IIII.

1. Per 6. nouæ legis tria Sacramenta, Baptismum, Confirmationem & Ordinem, suscipientium animis spiritalis quidè character imprimitur, 2. qui nihil aliud est, nisi facultas quædam 3. spiritalis à Deo perfecta, & ad diuinum cultum ritè peragendum, animæ parti intelligenti, vt 4. suo subiecto impressa, quæ 5. nullo vnquam tempore deleri aut obliterari potest.

De Sacramētis in genere hæc apud Thomam, & in sequētib. axiomatib. explicantur. Sacramētū in genere natura & propria ratio. Quæstione 60. Necesitas. 61. Effectus. 62. Causa, seu auctor & minister. 64. Numerus. 65.

AXIOMA V.

2. Quemadmodum Sacramentorum auctor & institutor est solus Deus, 1. ita quoque interni eorū effectus primaria & principalis est causa, homo verò tantūmodo minister 3. Itaque Christus vt Deus quidè sua auctoritate internum Sacramenti effectum, vt homo autem longè excellentissimi) potestatem habet 4. Hinc tamen Christus potestatem, quam in Sacramentis, vt homo obrinebat, cum alio homine communicare poterit: auctoritatem tamen quam in iisdem, vt Deus habebat, nemini mortalium non magis quàm suam ipsius diuinitatem impertiri potuit. De Sacramentorum autem ministris ita sentiatque docet Catholica Christi Ecclesia, 6. improbos peccare quidem ministrando Sacramenta, 5. ipsa verò Sacramenta ministrorum peruersitate, neque pollui, neque impediri: 7. licet angelis à Deo concedi poterit, non tamen concessam esse, sed hominibus duntaxat Sacramentorum dispensationem: in sacramentorum ministris 9. non fidem, sed 8. rectam intentionem esse necessariam, 10. non tamen quamlibet, sed eam duntaxat quæ directè respicit ipsum sacramentum.

AXIOMA VI.

1. Septem sunt Ecclesiæ Sacramenta, 2. hunc inter se ordinem habentia, vt Baptismū primū locum tenentè Confirmationē, Eucharistiā, Penitentiam, Extremam vnditionem, Extremam vnditionem Ordo, Ordinem verò matrimonium sequatur. 4. Quæ quidem Sacramenta licet ad hominis salutem promouendam, omnia plurimū habeant momenti, tria tamen duntaxat ad eam sunt necessaria, nimirum Baptismus omnibus, Ordo Ecclesiæ, & penitentia iis qui post susceptū baptismum aliquo scelere se se polluerunt. 3. Cæterum quanquam ordine quodam naturali tertius inter Sacramenta locus Eucharistiæ tributus sit, dignitate tamè & maiestate reliquis omnibus longè antecellit.

DE BAPTISMO.

Table with 2 columns: Ad cuius explanationem. and de natura & propria ratione Baptismi. 66. Includes sub-headers like Prius de ipso Baptismo ista, de effectu Baptismi, etc.

AXIOMA VII.

1. Ablutio quæ fit per aquam accedentibus verbis præscriptis, propriè est Baptismus, 9. ex eorū numero Sacramentorum, quæ iterationem non patiuntur, 2. & in Chri

quo (incolumitate & honestate salua) alteri, etiam 7. tempore sacro (licet tunc petens leuiter 5. saltē 6. peccet) matrimoniale debitum persolvere: 4. ob idque neuter eorum sine alterius consensu, talis continentie voto, quo iūius debiti persolutio impediretur, se obstringere potest.

AXIOMA XCVI.

1. Quamquam matrimonii secundario fini repugnet vxorum multitudo, eaque ratione à naturali lege nihil deflectat, 2. primis tamen temporibus diuina dispensatione quibusdam multas ducere & simul habere vxores fuit concessum. At 5. concubinam, cum qua nullum matrimonii ius intercederet, habere, quod id 3. primario matrimonii fini, prolis nimirum educationi obstat, legēque naturali vehementer aduersetur, nullo vnquam tempore licuit, sed hominum ita congregatorum societatem impiam, eorumque 4. congressus nefandos & in lethalibus peccatis numerandos, semper iudicauit Dei ecclesia.

AXIOMA XCVII.

1. Secundum matrimonium siue iuxta, siue contra 2. leges, siue 4. ante, siue post baptismum susce- ptum: 3. iterum primum cum ea quæ virgo non sit contractum, virum à sacris clericorum ordinibus repellit, seu (vt trito vtar verbo) irregularitatem af-

fert, 5. quæ tamen dispensatione, quod humani sit iuris, tolli potest, à summo quidem pontifice respectu omnium, ab aliis verò episcopis respectu inferiorum seu minorum ordinum.

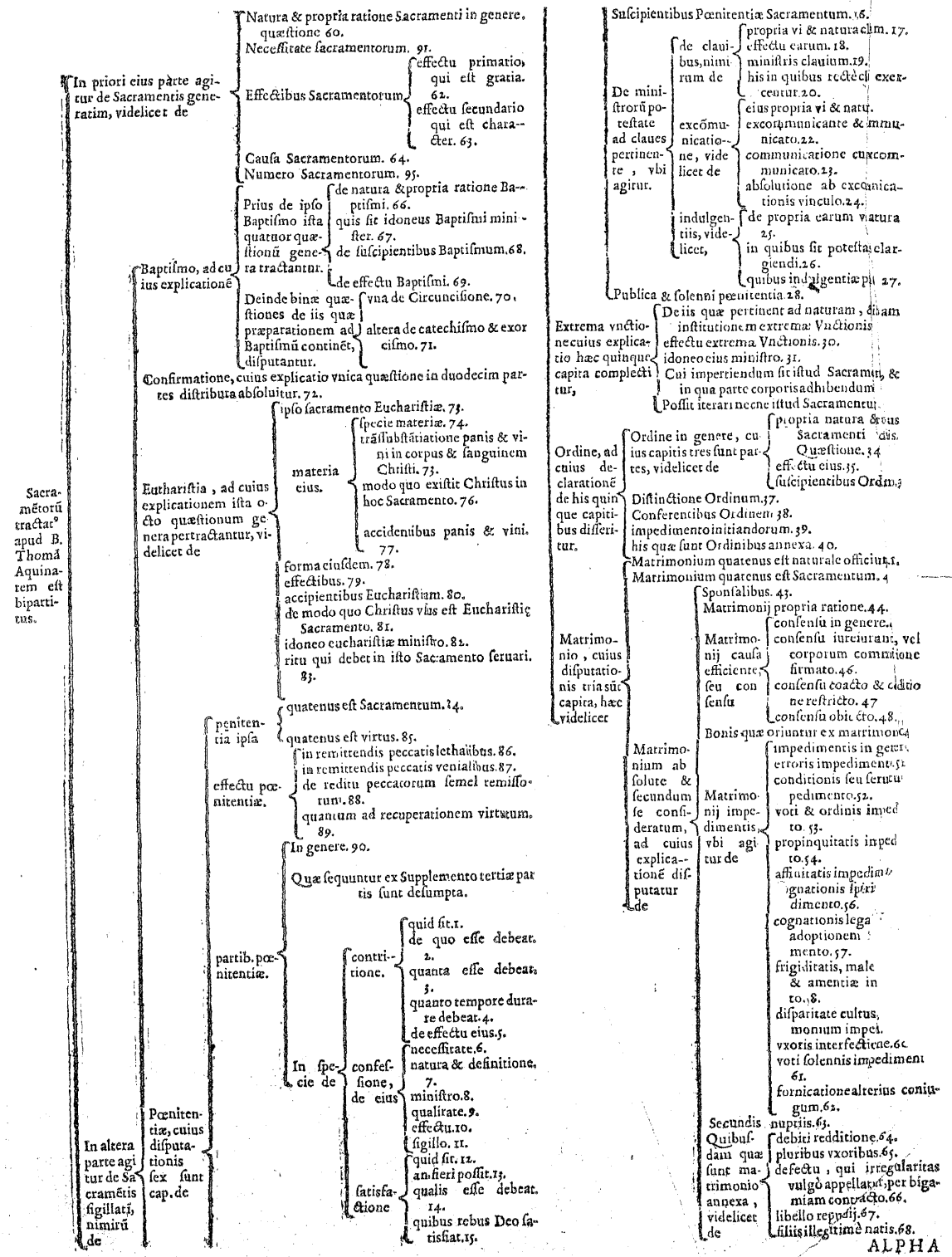
AXIOMA XCVIII.

1. Quamuis i. matrimonium natura sit indissolubile, 2. cadit nihilominus sub diuinam dispensationem eius dissolutio. 3. Vnde probabilis est illorum opinio, licet minus communis, qui asserunt vigente Moyli lege, & viro vxorem repudiare, & 4. repudiata iam mulieri alteri viro nubere (5. non autem ad priorem reuertit, id enim expressè lex vetat) diuino concessu licitum fuisse. Cæterum in repudii libello, qui vxori datur, causas (6. inter quas proxima erat vxoris odium) non quidem distinctè 7. & speciatim, sed generatim duntaxat scribi oportebat.

AXIOMA XCIX.

1. Illos, qui ex vago & extra verum matrimonium patrato concubitu nascuntur, illegitimos vocant, & ob istam infelicem nascendi sortem, ab hereditario in bona paterna plenè succedendi iure nonnullisque muneribus atque dignitatibus, & ciuiles, & ecclesiastica leges repellunt: 3. ita tamen vt multiplices iis ad dignitatem conditionemque legitimorum filiorum perueniendi vias demōstrent atque patefaciant.

SCHEMA AVGVSTINI HVNNÆI, IN QVO numerus, ordo & connexio earum, quibus à B. Thoma Catholica de Sacramentis doctrina explicata est, ob oculos ponitur.

B aptismi natura & propria ratio.	7	Excommunicati consortium esse fugiendum.	54	Matrimonium impediens cultus disparitas.	90
Baptismi minister.	8	Excommunicati absolutio.	55	Matrimonium impediens vxoris interfectio.	91
Baptismum suscipientes.	9	Extrema vnctionis institutio, materia, & forma.	60	Matrimonium posse dissolui voto solenni.	92
Baptismi effectus.	10	Extrema vnctionis effectus.	61	Matrimonialis debiti per solutio.	95
C atechismus & exorcismus.	12	Extrema vnctionis minister.	62	O rdinis definitio & partes.	65
Circuncisio.	11	Extrema vnctio quibus impertient da, & in qua parte corporis adhibenda.	63	Ordinis effectus.	66
Clauium definitio, & diuisio.	48	Extrema vnctionis iteratio.	64	Ordinem suscipientium qualitas.	67
Clauium effectus.	49	I llegitimè nati.	99	Ordinum distinctio.	68
Clauium minister.	50	Indulgentiarum vis.	56	Ordinem conferens.	69
Claves in quo exercenda.	51	Indulgentiarum largitores.	57	Ordinis impedimentum.	70
Confessio, eiusque necessitas.	37	Indulgentiæ quibus profint.	58	Ordinibus annexa.	71
Confessionis definitio.	38	Irregularitas.	97	P œccatorum semel remissorum reditus.	29
Confessionis minister.	39	M atrimonium vt est naturale officium.	72	Pœnitentiæ vt est Sacramentum.	25
Confessionis qualitas.	40	Matrimonium vt est Sacramentum.	73	Pœnitentiæ vt est virtus.	26
Confessionis effectus.	41	Matrimonij definitio.	75	Pœnitentiæ effectus in peccatis lethalibus delendis.	27
Confessionis sigillum.	42	Matrimonij consensus.	76	Pœnitentiæ effectus in venialibus peccatis delendis.	28
Confirmatiæ Sacramentum.	13	Matrimonij consensus iureiurando vel corporum commixtione firmatus.	77	Pœnitentiæ vis ad reparandas virtutes prius amissas.	30
Contritionis obiectum.	33	Matrimonij consensus coactus & sub conditione expressus.	78	Pœnitentiæ partes in genere.	31
Contritio quanta esse debeat.	34	Matrimonialis consensus obiectum.	79	Pœnitentiæ capaces qui sint.	47
Contritionis tempus.	35	Matrimonij bona.	80	Pœnitentiæ solennis.	59
Contritionis effectus.	36	Matrimonij impedimenta in genere.	81	Polygamia.	96
Contritionis natura & propria ratio.	32	Matrimonium impediens error.	82	R epudij libellus tempore legis Mosaiæ.	98
D iuortium ob fornicationem alterutrius coniugum tempore Euangelij.	93	Matrimonium impediens seruitus.	83	S acramenti in genere natura & propria ratio.	1
E ucharistiæ Sacramentum.	14	Matrimonium impediens seruitus.	83	Sacramentorum necessitas.	2
Eucharistiæ materia.	15	Matrimonium impediens votum & ordo.	84	Sacramentorum effectus principalis, qui est gratia.	3
Eucharistiæ locus communis vbi de transubstantiatione agitur.	16	Matrimonium impediens consanguinitas.	85	Sacramentorum quorundam effectus secundarius, qui est character.	4
Eucharistiæ locus communis vbi de modo quo Christus est in Eucharistia dicitur.	17	Matrimonium impediens affinitas.	86	Sacramentorum causa seu auctor & minister.	5
Eucharistiæ locus communis vbi de panis & vini accidentibus tractatur.	18	Matrimonium impediens cognatio spiritalis.	87	Sacramentorum numerus.	6
Eucharistiæ forma.	19	Matrimonium impediens cognatio civilis.	88	Satisfactionis definitio.	43
Eucharistiæ effectus.	20	Matrimonium impediens frigida natura, maleficium, amentia incellus, ætas immatura.	89	Satisfacere hominem posse.	44
Eucharistiæ sumptio.	21			Satisfactionis qualitas.	45
Eucharistiæ quomodo vsus sit Christus.	22			Satisfactoria opera.	46
Eucharistiæ minister.	23			Secundæ nuptiæ.	94
Eucharistiæ ritus.	24			Sponsalia.	74
Excommunicationis vis atque definitio.	52				
Excommunicare, & excommunicari quis possit.	53				

F I N I S.

SVMMAM B. Thomæ Aquinatis, cum Illustris D. Cardinalis Caietani Commentarijs Additione pro supplemento Tertiæ Partis, In librum Dionysij de Diuinis Nominibus explanatione Caietani Opusculis, atque Augustini Hunnai Doctoris Theologi, duobus libellis De Axiomatibus sacramentorum, & de Doctrina Catholica, qui Catechismus inscribitur, à grauiss. Teolog. vifam & approbatam, vt omnibus doctrinæ catholicæ studiosis longè utilissimam, impressione dignam censemus. Taurini Die 16. Septembris Anno à Natiuitate Domini M. D. LXXX.